

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Gyulai Munkaügyi Bíróság a Független Rendőr Szakszervezet – ügyintéző: dr. Tordai Gábor – (1077 Budapest, Király u. 71.) által képviselt *N.H.Á. felperesnek a Békés Megyei Rendőr-főkapitányság* (5600 Békéscsaba, Bartók B. út 1-3.) *alperes ellen szolgálati jogviszony megszüntetése iránt* indított perében meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 40.000,- (Negyvenezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézhezvételtől számított 15 napon belül fellebbezésnek vagy helye, melyet a Békés Megyei Bírósághoz (Gyula) címezve lehet az eljáró bíróságon a fenti számra hivatkozással írásban és 3 példányban benyújtani.

Az alább felsorolt esetekben tárgyalás tartása kérhető, illetve a fellebbezési határidő lejártá előtt előterjesztett közös kérelem alapján a fellebbezés tárgyaláson kívül is elbírálnak, ha:

- a fellebbezés a kamatfizetésre, a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik,
- a fellebbezés csak az előzetes végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel vagy a részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos,
- a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul.

I N D O K O L Á S

Felperes az sz-i Rendőrkapitányságon teljesített szolgálatot, törzsőrmesteri fokozattal járőr feladatot látott el, havi 64.000 Ft. illetmény folyósítása mellett. Az 52/41/2003. számú etikai bizottsági határozat a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény 56. § (6) bekezdés c./ pontja alapján a szolgálaton kívüli magatartásával a hivatásos szolgálatra méltatlanná vált határozatot hozta.

A határozat indokolásában foglaltak szerint N.H.Á. rendőr őrmester 2002. december 11-ét követően nem szolgálati célú kapcsolatot tartott fenn Cs.Z. sz-i lakossal, aki ellen a Somogy Megyei Rendőr-főkapitányság Vizsgálati Osztálya 2002. november 10-én kiemelt tárgyi súlyú ... bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja miatt büntető eljárást kezdeményezett. Az eljáró hatóság elrendelte Cs.Z. bűnügyi őrizetbe vételét, majd előzetes letartóztatását kezdeményezte. A kapcsolattartás a k-i rendőrségi fogdán keresztül történt, legális levelezés útján valósult meg. N.H.Á. kettő alkalommal a rendőrség tekintélyét is csorbító részletekkel levelet küldött az előzetes letartóztatásban lévő Cs.Z.-nek kifogásolható tartalommal. A bizottság megállapította, hogy N.H.Á. rendőr őrmester cselekményei, illetve az ezekkel kapcsolatos körülmények az érintett rendőri szervek állományán kívül az sz-i polgárok körében, illetve egyes közösségei előtt is ismertté váltak.

Az etikai bizottság határozata 2003. április hó 25. napi keltezésű. Ezt követően kelt 2003. április hó 25. napján az sz-i Rendőrkapitányság Vezetőjének 304-57/23-2003. sz. parancsa. A parancs megszüntette felperes szolgálati viszonyát hivatásos szolgálatra méltatlanná válás miatt a 2001. évi XXXVI. törvénnyel módosított 1996. évi XLIII. törvény 53. § c. pontja, az 56. § (2) bekezdés b. pontja, (6) bekezdés c. pontja, valamint az 57. § (2) bekezdés alapján, figyelemmel az 52/41/2003. számon hozott etikai bizottsági döntésre.

A határozat ellen felperes panasszal élt. Panasza elbírálásra került a Békés Megyei Rendőr-főkapitányság Vezetője által. A panasz elbírálásával kapcsolatos határozat száma 58/76/2003. A határozat az első fokú határozatot helybenhagyta, a panaszt elutasította. A Békés Megyei Rendőr-főkapitányság Vezetője határozatának a kelte 2003. június hó 4. napja.

A határozattal szemben a felperes keresetet nyújtott be a bírósághoz. Keresetében kérte annak megállapítását, hogy a hivatkozott határozat jogellenes, kérte a határozat hatályon kívül helyezését. Érdeemi nyilatkozatában nem kérte szolgálati viszonyának a helyreállítását, hivatkozással arra, hogy időközben B-re költözött. Kérte a jogellenességhez kapcsolódóan az alperes kötelezését 12 havi átlagkeresetnek megfelelő összeg megfizetésére. Ennek indokát a jogellenes határozat, továbbá arra alapította, hogy lakását, baráti körét kénytelen volt elhagyni, más városba költözésével.

Az alperes kérte a felperesi kereset elutasítását, perköltség igényt a felperessel azonosan megjelölt.

A felperes kereseti kérelmét egyrészt azzal indokolta, hogy hivatkozása szerint az etikai eljárás során lényeges eljárási szabálysértés történt, figyelemmel a 9/1997. (II. 12.) BM rendelet 28. § (2) bekezdésében foglaltakra, mivel az állományilletékes parancsnok a tudomásszerzéstől számított 30 napon belül az intézkedést nem foganatosította. Hivatkozása szerint az állományilletékes parancsnok a levelezésről 2002. decemberében tudomást szerzett, így az eljárását a decembertől számított 30 napon belül meg kellett volna indítani.

Etikai eljárás során további szabálysértés állapítható meg a munkáltató terhén hivatkozása szerint, figyelemmel arra, hogy tanúmeghallgatást nem foganatosított.

Érdemi részében kérte annak a megállapítását, hogy a határozat a szolgálati viszonyának a megszüntetésére megalapozatlan, figyelemmel arra, hogy a levelek tartalma az nem olyan jellegű, amelyre a határozat alapítva került meghozatalra. Hivatkozása szerint gyermekkori jó barátjával míg el nem ítélte, tehát az ártatlanság vélelmét élvező fogva tartottal lévő levelezése nem olyan súlyú, annak tartalmát is figyelembe véve, amely megalapozta a hivatkozott határozatnak a meghozatalát.

Hivatkozása szerint a méltatlanság megállapításához szükséges feltételek nem valósultak meg esetében. Nem bizonyított álláspontja szerint, hogy a fegyveres szerv működéséhez szükséges közbizalmat súlyosan veszélyeztette volna a két magánjellegű levél megírása gyermekkori barátjának.

Az alperes a felperesei kereset és érdemi nyilatkozatra vonatkozóan előadta, hogy hivatkozása szerint az eljárási szabályok betartásra kerültek. Az sz-i Rendőrkapitányság Vezetője az X. Megyei Rendőr-főkapitányság március 19. és március 31-i jelentések alapján jutott abba a helyzetbe, hogy az etikai eljárást megnyugtató módon elindíthassa a felperessel szemben. A 2002. decemberében kelt értesítés még nem tekinthető olyan tartalmúnak, mely alapján az etikai eljárás kellő megalapozottsággal megindítható lett volna.

A rendvédelmi szervek eljárásának befejezése és az X. Megyei Rendőr-főkapitányság 2003. március 17. és 19-i jelentését követően indíthatta meg a felperes felettese, a kapitányságvezető az etikai eljárást a felperessel szemben. Tanúkat az etikai bizottság nem hallgatott meg, de ez nem jelent eljárási szabálysértést. A 9/1997. (II. 12.) BM rendelet 28. § (5) bekezdésében foglaltak szerint az etikai bizottság eljárása a Hszt. fegyelmi eljárásra vonatkozó szabályait kell, hogy szem előtt tartsa, a szerint kell lefolytatni. A tanú meghallgatás nem kötelező, ez csak lehetőség. Az ORFK 1/2001. számú Tájékoztató szerint az állományilletékes parancsnok tudomásra jutásának azt az időpontot lehet tekinteni, amikor az állományilletékes parancsnoknak olyan adat áll rendelkezésére, melynek alapján tud dönteni az etikai eljárás elrendeléséről, illetve mérlegelni lehet, hogy a méltatlansági ok megállapítására a magatartás alkalmas-e.

Az alperes a továbbiakban előadta, hogy a tanúkenti meghallgatást a felperes az eljárás során nem kérte, a jelentések megcáfolására, csak önálló kérelme volt, amely viszont elutasításra került.

Az érdemi felperesi nyilatkozatra vonatkozóan annak az alaptalanságának a megállapítását kérte, hivatkozása szerint a felperes magatartása a méltatlanság megállapításához szükséges feltételeket megvalósította. A leveleknek tartalma, amelyben a rendőrségre tett megjegyzése, továbbá a rendőrség munkájával kapcsolatos megjegyzés olyan jellegű, amely kimerítette a méltatlanná válás tartalmát. A levélben tett kijelentések a rendőrség tekintélyét rombolják, bizalmas információkat tartalmaztak.

Az alperes így ezen nyilatkozat alapján a felperesi kereset alaptalanságát kérte megállapítani.

A bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárása során figyelembe vette a peres felek előadását, beszerezte az etikai bizottság iratanyagát, továbbá az alperesi etikai szabályzatot és tanú meghallgatást foganatosított.

A bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárása során megállapította, hogy felperes és házastársa az sz-i rendőrkapitányság állományában voltak. Gyermekkori barátjuk Cs.Z.. Cs.Z-nek az egyik alkalommal a 2002-es évben átadták néhány napra a saját tulajdonukat képező lakásukat, amíg ők Budapesten tartózkodtak. Ezen időközben Cs.Z. olyan jellegű cselekményt követett el, amely miatt a K-i Városi Ügyészség B.3130/2002/23-27/1. szám alatt vádat emelt. Cs.Z a vádemelésig előzetes letartóztatásba, őrizetbe vételre került.

Felperes és házastársa Cs.Z-vel az őrizetbe, illetve az előzetes letartóztatásban lévő idő alatt levelezést folytatott. A levelek, amelyek a felperes által kerültek elküldésre, olyan megjegyzéseket tartalmazott a rendőrségre vonatkozóan, hogy kóceráj, a rendőrök a sok hülyével foglalkoznak, illetve biztatást is tartalmazott a letartóztatásban lévő Cs.Z. felé, hogy tartson ki.

Felperes nyilatkozatában foglaltak szerint tudomással bírt arról, hogy a levelek tartalma ellenőrzésre kerül. Ennek ellenére ezen hivatkozott tartalommal kerültek megírásra általa a levelek.

A levelezésről az sz-i Rendőrkapitányság vezetője értesült és annak tartalmáról 2002. decemberében. Ekkor még nem állt rendelkezésére minden adat, hogy a felperessel szemben etikai eljárást kezdeményezzen. A bíróság meghallgatta O.T-t, a Békés Megyei Rendőr-főkapitányság közbiztonsági igazgatóját, továbbá dr. D.J-t, az sz-i Rendőrkapitányság vezetőjét. A két tanú vallomásából kitűnően az etikai eljárás megindítására az adatok 2003. március 17., 19-ei jelentés alapján álltak össze.

O.T., a Békés Megyei Rendőr-főkapitányság közbiztonsági igazgatója az sz-i rendőrkapitánnyal együtt a felperes és házastársának az etikai eljárást megelőzően felhívta a figyelmét arra vonatkozóan, hogy magatartásuk nem fér össze a rendőrségi etikai szabályzattal. Felperes és házastársa megkérdezték, hogy esetlegesen lehetőség van-e más megyében szolgálati viszonyt létesíteni. A közbiztonsági igazgató tanúvallomásában foglaltak szerint olyan tájékoztatást adott felperes és házastársa részére, mely szerint azt megpróbálhatják.

Az etikai eljárás megindítását követően került sor az etikai határozat meghozatalára, majd ezt követően a szolgálati viszony megszüntetésére vonatkozó parancs kiadására.

A bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján a felperesi kereseti kérelem alaptalanságát állapítva meg, határozott a rendelkező részben foglaltak szerint. A bíróság álláspontja, hogy a felperes az őrizetbe, illetve az előzetes letartóztatásban lévő gyermekkori barátjával folytatott levelezése a rendőrség hivatásos állományú tagjaira

vonatkozó etikai eljárásban szabályozottakat kimerítette. A gyermekkori baráttal – a bíróság megítélése szerint – egy rendőrnek a barát súlyos bűncselekménnyel történő vádolása, illetve gyanúja esetén sem tarthat fenn kapcsolatot. A kapcsolattartást a bíróság álláspontja szerint meg kellett volna szakítani a felperesnek. A kapcsolattartás megszakítása helyett a felperes levelezést folytatott az őrizetbe, illetve előzetes letartóztatásban lévő súlyos bűncselekménnyel gyanúsítottal. A levelek tartalma, amely a rendőrségre vonatkozó negatív megjegyzést, a rendőrségre vonatkozó hivatali titkot jutalom-megvonás, illetve a rendőrség munkájával kapcsolatos negatív megjegyzést tartalmazott, továbbá azon kijelentést, hogy tarts ki végig, a bíróság álláspontja szerint nem egyeztethető össze a rendőri szolgálattal.

A felperes által ezen kifejtett magatartások a bíróság álláspontja szerint ténylegesen az alperes oly mértékű tudtára csak 2003. márciusában kerültek, amely alapján már az etikai eljárás megindítására kerülhetett sor. Etikai szabálysértést így az alperes az eljárása során nem követett el, nem lépte túl a 30 napos határidőt. Egy levélnek a megírása és a kapitányság vezetőjének a tudomásra jutása a bíróság megítélése szerint még nem hozta olyan helyzetbe az alperest, amely az etikai eljárást egyértelműen megindíthatóvá tette. A következő levelek megírása, illetve adatok összegyűjtése után jutott abba a helyzetbe az alperes, hogy az etikai eljárást a felperessel szemben elindítsa. Felperes az eljárás során tanúmeghallgatást nem kért, így erre vonatkozó kötelező rendelkezés hiányában az alperes a jelentések tartalmát figyelembe véve meghozhatta határozatát.

A bíróság figyelembe vette az Etikai Eljárási Kódexet, amelyben foglaltak szerint a kódex 4. oldalának a bekezdései tartalmazzák a Hszt., a méltatlanság két esetét. A Hszt. 56. § (6) bekezdés a. és b. pontja a bíróság által kiszabott büntetéshez köti a méltatlanság megállapítását, a Hszt. 56. § (6) bekezdés c. pontja szerint a méltatlanná válás alapja olyan szolgáltatón kívüli magatartás, amely a rendőrséggel szembeni közbizalom fenntartását súlyosan veszélyezteti. A jogelméletben foglaltak szerint mutat rá az Etikai Kódex a közbizalom súlyos veszélyeztetése azt jelenti, hogy a cselekménynek alkalmasnak kell lenni az érdeksérelem megvalósítására, de nem szükséges, hogy az érdeksérelem be is következzen.

A bíróság álláspontja szerint így a felperes azon magatartása, amely a már hivatkozott levelek megírására került sor az előzetes, illetve őrizetben lévő gyanúsítottal, azok tartalma kimerítette az Etikai Kódexben írtakat. A bíróság álláspontja az, hogy felperesnek kötelessége lett volna gyermekkori barátjával, annak őrizetbe, illetve előzetes letartóztatásba vételekor a kapcsolatot megszakítani, ezt a gyanúsítottnak meg kellett volna értenie, figyelemmel arra, hogy felperes a rendőrség szolgálatában állt. A rendőrségi szolgálatban állóval szemben az etikai elvárás magasabb, illetve az mindenképpen elvárható, hogy bűncselekmény gyanúsítottjával ne tartson fenn kapcsolatot.

Felperes a kapcsolattartáson túl, amely már önmagában is etikátlan, a bíróság álláspontja szerint a rendőrségre tett negatív megjegyzése és mintegy erősítése a gyanúsítottnak azon kijelentésével, hogy „tarts ki”, a bíróság megítélése szerint

kimerítette a méltatlanná válás tényét a rendőri szolgálattal szemben. A bíróság a fentiekre tekintettel hozta meg határozatát és döntött a rendelkező részben foglaltak szerint.

A bíróság a felperesi pervesztesség alapján döntött az őt terhelő perköltség viseléséről.

G y u l a, 2003. november hó 6.

Herendiné dr. Ádám Katalin
a tanács elnöke

Agonás János
ülnök

Varga Ibolya
ülnök

***A Békés Megyei Bíróság, Gyula.
3.Mf.25.005/2004/4. szám***

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Békés Megyei Bíróság a Független Rendőr Szakszervezet (ügyintéző: dr. Tordai Gábor; 1077 Budapest, Király u. 71.) által képviselt N.H.Á. felperesnek a Békés Megyei Rendőr-főkapitányság (5600 Békéscsaba, Bartók B. u. 1-3.) alperes ellen szolgálati jogviszony megszüntetése iránt a Gyulai Munkaügyi Bíróság előtt folyamatba tett perében a 2003. évi november hó 6. napján kelt 1.M.317/2003/9. szám alatti ítélet ellen a felperes részéről 10. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A megyei bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az Etikai Bizottság 52/41/2003. ált számú, és az alperes 58/76/2003. ált számú határozatát – az Sz-i Rendőrkapitányság Vezetőjének 304-57/23-2003. számú parancsára is kiterjedően – hatályon kívül helyezi, és megállapítja, hogy a felperes szolgálati viszonya 2004. február hó 24. napjával közös megegyezéssel megszűntnek tekintendő.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 176.880,- (százhetvenhatezer-nyolcszáznyolcvan) forintot.

Mellőzi a felperes 40.000,- forint perköltségben való marasztalását.

Egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

Mindegyik fél viseli a fellebbezési szakban felmerült saját költségét.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság ítéletével a 304-57/23-2003. számú parancs hatályon kívül helyezésére és a szolgálati viszony helyreállításának mellőzésével jogellenességi jogkövetkezményként 12 havi átlagkeresetnek megfelelő összeg megfizetésére előterjesztett felperesi keresetet elutasította és marasztalta 40.000,- forint perköltség alperes részére történő 15 napon belüli megfizetésében.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, melyben annak megváltoztatását, és kereset szerinti ítélet meghozatalát kérte. Perköltségre is igényt tartott.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására és perköltség megállapítására irányult.

A fellebbezés részben alapos.

A megyei bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügyben a megalapozott döntés meghozatalához szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, azonban tévedett az abból levont jogi következtetés tekintetében.

Az elsőfokú bíróság eljárás során nem értékelte kellő súllyal a felperes eljárásjogi kifogásainak azon részét, amelyek az etikai eljárás megindítására nyitva álló 30 napos határidő elmulasztásával kapcsolatosak. A felperes fellebbezési hivatkozásai között elsőként ismételten ezt teszi vitássá, és a megyei bíróság is ebben a körben kezdte meg az elsőfokú bíróság ítéletének felülvizsgálatát, miután az eljárásjogi kifogások megelőzik az érdemi kérdéskör felülvizsgálatát.

A belügyminisztérium irányítása alá tartozó szervek, valamint az önkormányzati tűzoltóság szolgálati viszonyban álló tagjai szolgálati viszonyának egyes kérdéseiről és a személyügyi igazgatás rendjéről szóló 9/1997 (II. 12.) BM rendelet 28. §-ának (2) bekezdése értelmében az etikai eljárás elrendeléséről az
állományilletékes parancsnok

az arra okot adó magatartásról való tudomásszerzést követő 30 napon belül intézkedik. A felperesi kifogások indokán ezen 30 nap betartását kellett összevetni a rendelkezésre álló perbeli adatokkal. Tényként állapítható meg, hogy a felperessel szemben etikai eljárást Cs.Z. fogvatartotthoz írott 2 db. levélre alapította az állományilletékes parancsnok. Az 52/41/2003. számú etikai határozat indoka csupán e két levél megírását, az azokban foglalt kijelentések használatát teszi kifogás tárgyává és rója a felperes terhére. Utalás történik arra is, hogy a felperes cselekményei, illetve az ezekkel kapcsolatos körülmények az érintett rendőri szervek állományán kívül az sz-i polgárok körében, illetve egyes közösségei előtt is ismerté váltak. A megyei bíróság ezen megállapítás helytállóságát nem osztja, miután a 2002. december 11-én és 2003. január 28-án írt felperesi leveleken kívül nem tudni, hogy milyen cselekményekre, illetve azokhoz kapcsolódóan mely körülményekre gondolt az állományilletékes parancsnok az sz-i polgárok, illetve egyes közösségek előtti ismerté válás körében.

A felperes 2002. évi december hó 11. napján írt levele már 2002. évi december hó 28. napján ismertté vált az Sz-i Rendőrkapitányság vezetője előtt, hiszen ezen levél mellékletét képezte az X. Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Szervek Vizsgálati Osztályának osztályvezetője által írott jelentésnek. A felperes 2003. január hó 28. napján írta meg az alperes részéről kifogás tárgyává tett második levelét, melynek ténye és tartalma az állományilletékes parancsnok előtt már 2003. február hónap végén ismertté vált. Erre vonatkozóan O. T. közbiztonsági igazgató nyilatkozott az elsőfokú eljárás során 2003. évi szeptember hó 25. napján tett tanúvallomásaiban. Nevezett a bírósági tárgyaláson előadta, hogy 2003. március hó 3. napját megelőző héten járt kinn az Sz-i Rendőrkapitányságon, ahová magával vitte a felperes által írt leveleket, és a már hivatkozott k-i átiratot. Látogatásának célja az volt, hogy tájékoztassa az Sz-i Rendőrkapitányság vezetőjét az ügy állásáról, s maga is tájékozódni kívánt a helyszínen a felperessel és a szintén rendőrként szolgáló és az ügygel érintett felperesi házastárssal kapcsolatban.

A fentiekből okszerűen következik, hogy az állományilletékes parancsnok előtt már 2003. év február hónap végén ismertté váltak azok a kifogás alá eső felperesi cselekmények, amelyekre később a vele szembeni etikai eljárás megindítását alapozta. 2003. február hónap végéhez kapcsolódik tehát az a 30 napos időtartam, amely a tudomásszerzést követően az állományilletékes parancsnok rendelkezésére állt az etikai eljárás megindításához. Itt kell megjegyezni, hogy nem esik – nem eshet – azonos elbírálás alá a felperesnek és házastársának a cselekménye, ugyanis a későbbi időpontra hivatkozott és időbelileg bevárt adatok (R. S., N. L., T.L. jelentése) a felperesi házastárs terhén értékelendő cselekményekhez kapcsolódtak. A felperes által megírt két levélhez képest többlet tényállási elem a felperes részéről nem merült fel a későbbiek során, s miután az alperes etikailag a már hivatkozott két levél megírását és azok tartalmát tekintette a méltatlanná válás indokának, az etikai eljárás megindításának eszközével már korábban élnie kellett volna és nem kellett volna bevárnia a felperesi házastárssal kapcsolatos jelentéseket, illetve az őt érintő bizonyítékok összegzését.

A fentiekből okszerűen következik, hogy az alperes elmulasztotta betartani az intézkedésre nyitva álló 30 napos időtartamot, melynek indokán a felperessel szemben

etikai eljárás lefolytatására nem volt mód. Így az annak keretében meghozott határozatot, továbbá az azon nyugvó szolgálati viszonyt megszüntető határozatot és az erre alapított másodfokú határozatot az elsőfokú bíróságnak hatályon kívül kellett volna helyeznie.

A kifejtettek indokán a felperes fellebbezése a fentebb részletezett eljárásjogi szabálysértésre alapítottan jogalappal bírt, azonban nem volt helytálló a jogellenességi jogkövetkezményre előterjesztett felperesi igény. Az intézkedés időpontjában hatályos 1996. évi XLIII. törvény (Hszt.) 197. §-ának (4) bekezdése szerint, ha a hivatásos állomány tagja a szolgálati viszonyának fenntartását nem kívánta, ezt úgy kell tekinteni, mintha szolgálati viszonya a bírósági határozat jogerőre emelkedésének napjával közös megegyezéssel szűnt volna meg. Ebben az esetben részére végkielégítés jár. Az (5) bekezdés értelmében, ha a hivatásos állomány tagja végkielégítésre nem lenne jogosult, részére a 63. § (2) bekezdésének a/ pontjában meghatározott összeg kétszerese jár.

Miután a felperesi jogviszony 2000. évi június hó 1. napján kezdődött az alperesi munkáltatónál, részére a ledolgozott évek után végkielégítés nem jár. Ezen ok folytán – a részletezett (5) bekezdés értelmében – a 63. § (2) bekezdés a/ pontjában meghatározott összeg kétszerese, azaz 2 havi végkielégítésre tarthat igényt. ennek összegszerű kimunkálására havi 88. 440,- forint alapulvételével került sor, amelyet a felek elszámolási tényezőként elfogadtak.

Miután a felperes jogellenességi jogkövetkezményként nem a hatályos jogszabályi rendelkezésekre alapította igényét, a megyei bíróság a fentieket meghaladóan további elszámolást a javára nem eszközölhetett, tekintettel a Pp. 215. §-ában foglaltakra is.

A kifejtettek indokán a megyei bíróság az elsőfokú ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta. A megváltoztató rendelkezésekhez képest mellőzte a felperesnek 40.000,- forint perköltségben való marasztalását, és a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése szerint rendelkezett arról, hogy a fellebbviteli szakban felmerült saját költségét mindegyik fél maga viseli.

Gyula, 2004. évi február hó 24. napján

Dr. Wlassits Gábor sk.
a tanács elnöke

Kovácsné dr. Kubicza Ildikó sk.
előadó bíró

Sztrungáné dr. Tóth Tünde sk.
bíró

Gyulai Munkaügyi Bíróság
I.M.234/2004/8. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Gyulai Munkaügyi Bíróság dr. Tordai Gábor (Független Rendőr Szakszervezet, 1388 Budapest, Pf.: 52.) által képviselt **N.H.Á. felperesnek a Békés Megyei Rendőr-főkapitányság** (5600 Békéscsaba Pf.: 124.) **alperes ellen szolgálati jogviszony megszüntetéséhez kapcsolódó járandóságok, kártérítés iránt** indított perében meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A bíróság kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2003-2004. évre időarányos szabadság megváltása címén bruttó 109.874,- (egyszázkilencezer-nyolcszázhetvennégy) forintot.

A bíróság kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2003-2004. évre étkezési utalvány címén nettó 23.000,- (huszonháromezer) forintot.

A bíróság kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2033. 04.26 – 2003.09.30. napjáig terjedő időszak vonatkozásában elmaradt illetmény címén bruttó 481.539,- (négy száznyolcvanegyezer-ötszázharminckilenc) forintot.

A bíróság kötelezi alperest, hogy az elmaradt illetményhez kapcsolódó fizetési kötelezettségét oly módon teljesítse, hogy azt havi illetményként számfejtse.

A bíróság kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2003-2004. évre ruházati illetmény címén nettó 68.750,- (hatvannyolcezer-hétszázötven) forintot.

A bíróság kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2003. évre 13. havi illetmény címén bruttó 72.534,- (hetvenkettőezer-ötszázharmincnégy) forintot és 2004. évre 02.01-től történt törvénymódosítás miatt bruttó 9.067,- (kilencezer-hatvanhét) forintot.

A bíróság kötelezi alperest, hogy ezen összeg után 2003. október 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkorai költségvetési törvényben meghatározott mértékű kamatát fizesse meg a felperes részére.

A bíróság ezt meghaladóan a felperes nem vagyoni kártérítésre irányuló kereseti kérelmét elutasítja.

A bíróság kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére munkadíj címén 30.000,- (harmincezer) forintot, továbbá útiköltség címén Budapest-Gyula, Gyula-Budapest viszonylatában 16.000,- (tizenhatezer) forintot.

Ezt meghaladóan mindegyik fél viseli saját költségét.

Az ítélet ellen a kézhezvételtől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet a Békés Megyei Bírósághoz (Gyula) címezve lehet az eljáró bíróságon a fenti számra hivatkozással írásban és három példányban benyújtani.

Az alább felsorolt esetekben tárgyalás tartása kérhető, illetve a fellebbezési határidő lejárta előtt előterjesztett közös kérelem alapján a fellebbezés tárgyaláson kívül is elbírálható, ha:

- a fellebbezés a kamatfizetésre, a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik,
- a fellebbezés csak az előzetes végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel vagy a részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos,
- a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul.

I N D O K O L Á S

A bíróság az eljárás adatai alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A felperes az sz-i Rendőrkapitányságon őrmesterként teljesített szolgálatot, járőri feladatot látott el. A felperessel szemben 2003. április hó 9. napján etikai eljárás elrendelésére került sor, melynek során meghozott 52/41/2003 – 2003. április hó 25. napján kelt – határozatával az etikai bizottság kimondta, hogy a felperes hivatásos szolgálatra, szolgálaton kívüli magatartása miatt méltatlanná vált. A határozat indokolása szerint a felperes 2002. december hó 11. napjától kezdődően nem szolgálati célú kapcsolatot tartott fenn Cs.Z. sz-i lakossal, aki ellen 2002. november hó 10. napján kiemelt tárgyi súlyú bűncselekmény (aljas érdekből vagy célból elkövetett személyi szabadság megsértése) elkövetésének alapos gyanúja miatt büntetőeljárás indult. Az eljáró hatóság Cs.Z-t őrizetbe vette, ezt követően a bíróság elrendelte előzetes letartóztatását. A felperes levelezés útján tartotta a kapcsolatot Cs.Z-vel. A kapcsolattartás körében kettő levelet küldött a terheltnek, melyben a rendőrség tekintélyét csorbító kifejezéseket használt.

Az etikai bizottság határozatának meghozatalát követően az sz-i Rendőrkapitányság vezetőjének 304-57/23-2003. számú parancsa megszüntette a felperes hivatásos

szolgálati viszonyát. A határozat ellen a felperes panasszal élt, mely panaszát a Békés Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője 58/76/2003. számú határozatával elutasította. A határozattal szemben a felperes keresetet terjesztett elő a bíróságon. Az elsőfokú bíróság 1.M.317/2003/9. számú határozatával a felperes keresetét elutasította, mely határozatot a Békés Megyei Bíróság 2004/4. számú határozatával részben megváltoztatta és a felperes által kifogásolt határozatokat hatályon kívül helyezte, valamint megállapította, hogy a felperes szolgálati viszonya 2004. február hó 24. napjával közös megegyezéssel megszűnt.

A szolgálati viszony megszűnését követően a felperes keresetlevelet terjesztett elő a bíróságon. Módosított keresetében a szolgálati viszony megszüntetéséhez kapcsolódó járandóságok és annak járulékai, valamint 1.000.000,- forint nem vagyoni kár megtérítését kérte. Kérte továbbá az alperest perköltség megfizetésére kötelezni.

Keresetében kifejtette, hogy az alperes fenti járandóságok kifizetése felől elmulasztott intézkedni. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a szolgálati viszonyának az alperesi intézkedés során történő elvesztése, új munkahely keresése, és az új munkahelyre történő beilleszkedés nehézségei erős lelki traumát okoztak, mely trauma miatt rendszeres pszichológiai kezelésre is szorul.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását – annak jogalapját vitatva –, és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint a szolgálati viszony megszüntetésével kapcsolatos járandóságok megfizetése iránti felperesi igény ítélt dolog, tekintettel arra, hogy az alperes a Békés Megyei Bíróság ítéletében foglaltaknak eleget tett. Hivatkozott arra, hogy a felperes keresete a jogerős ítélet megváltoztatását jelenti, amire álláspontja szerint nincs lehetőség. A nem vagyoni kártérítési igénnyel kapcsolatban előadta, hogy a felperes az etikai eljárás alapjául szolgáló magatartást megvalósította, következésképp személyiségi jogsértés nem következett be, ezért a felperesi igény jogalapja e körben hiányzik.

Felperes keresete részben alapos.

A bíróság a felek előadásai, a jelen ügyhöz csatolt 1.M.317/2003. számú peres iratok, illetve egyéb okiratok alapján az alábbiakat állapította meg:

Az 1996. évi XLIII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 61. § (1) bekezdése értelmében a szolgálati viszony megszűnésekor a szolgálatteljesítés utolsó napján a hivatásos állomány tagja részére ki kell fizetni az illetményét, egyéb járandóságait.

A felperes szolgálati viszonya 2004. február hó 24. napján szűnt meg. Tényként megállapítható, - s ezt az alperes sem vitatta -, hogy a felperes által keresetében érvényesíteni kívánt járandóságokat az alperes nem fizette meg a részére.

A bíróság az alperesnek az ítélt dolog körében kifejtett védekezését nem fogadta el. Ítélt dolog akkor áll fenn, ha a bírósági határozat anyagi jogerővel rendelkezik. Az anyagi jogerő folytán a peresített jogviszony alapján a feleket megillető jogokat és őket terhelő kötelezettségeket végérvényesen meghatározottnak kell tekinteni, következésképp az újbóli elbírálás lehetősége kizárt (Pp. 229. §).

Jelen esetben erről nem lehet szó, hiszen a korábbi ügyben eljáró és jogerős határozatot hozó bíróság éppen erre irányuló kereseti kérelem hiányában nem hozhatott döntést a szolgálati viszony megszüntetéséhez kapcsolódó járulékos anyagi igények tekintetében. A felperes ugyanazon ténybeli alapról ugyan, de nem ugyanazon jog iránt indított keresetet, következésképp a bíróság határozata a jelen perben érvényesített anyagi igények tekintetében nem rendelkezhet anyagi jogerővel.

A felperes a korábbi eljárásban az általa sérelmezett határozatok, illetve parancs hatályon kívül helyezését és a jogellenes szolgálati viszony megszüntetés anyagi konzekvenciájaként 12 havi átlagkereset megfizetését kérte. A Békés Megyei Bíróság 3.Mf.25.005/2004/4. számú határozatában rámutatott arra, hogy a jogellenességi jogkövetkezményre előterjesztett felperesi igény nem volt helytálló, ezért részére a bíróság további elszámolást – erre irányuló kereseti kérelem hiányában – nem eszközölhetett.

Ebből következően nem alapos az alperesi védekezés, hiszen nem arról van szó, hogy a korábbi ügyben eljáró bíróság a jelen eljárás során érvényesített anyagi igények vonatkozásában határozott volna, hanem éppen ellenkezőleg, nem dönthetett azokról kereseti kérelem hiányában.

Az alperes a felperesi igény tekintetében az összecszerúséget nem vitatta, ezért a bíróság a rendelkező részben meghatározottak szerint kötelezte az alperest a Hszt. 109. §-a alapján a külön juttatás, a 114. § (2) bekezdése alapján étkezési hozzájárulás pénzbeli megváltására, a Hszt. 116. § (1), (2) bekezdései alapján ruházati illetmény megfizetésére, illetve a Hszt. 61. § (1) bekezdése alapján az elmaradt illetmény megtérítésére. A szabadság pénzbeli megváltásáról a bíróság a 9/1997. (II. 12.) BM rendelet 48. § (7) bekezdése alapján rendelkezett.

A nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló felperesi igénnyel kapcsolatban a bíróság az alábbiakat fejté ki.

A nem vagyoni kártérítés a személyiséget ért sérelmek esetére rendelt polgári jogi jogvédelmi eszköz, az erre vonatkozó igény jogalapja valamelyik személyiségi jog megsértése, azaz ilyen igényt személyhez fűződő jogsértés alapol meg. Jelen esetben a felperes a nem vagyoni kártérítés jogalapjaként az egészsége, a becsülete és az emberi méltósága, mint személyiségi jogai megsértését jelölte meg.

Az ember munkájának, munkájával kapcsolatos emberi magatartások értékelése az arról alkotott értékítélet, minősítés és vélemény a személyhez fűződő jogokat érinti. Jelen esetben a bíróságnak azt kellett vizsgálni, hogy a parancsnak, illetve ennek alapjául szolgáló etikai bizottsági határozatnak a felperes tevékenységét értékelő az a megállapítása, mely szerint a felperes „hivatásos szolgálatra méltatlan” sérti-e a felperes becsületét, emberi méltóságát.

Nem vitás, hogy a felperes büntető eljárás hatály alatt álló személlyel tartott kapcsolatot, mely kapcsolattartás körében az alperes által sérelmezett tartalmú leveleket megírta, azokban foglalt és a rendőrségi intézmény tekintélyét sértő

kijelentéseket megtette. Ebből szükségszerűen következik, hogy valóságos tényeken alapult az előjárónak, illetve az etikai bizottság tagjainak a felperes személyéről alkotott értékelése, amely a parancsban, illetve az etikai határozatban véleményként jelent meg. Önmagában a vélemény, értékítélet, minősítés általában akkor jogsértő és ad alapot a személyhez fűződő jog megsértésének a megállapítására, ha tényalapot nélkülöz. Jelen esetben ez nem állapítható meg.

A vélemény azáltal is lehet sértő, ha kifejezőmódjában indokolatlanul lealacsonyító, bántó. A felperesnek az etikai eljárás alapjául szolgáló magatartása olyan cselekmény, amely a felperes által kifogásolt minősítést megalapozza, ezért az előjáró, illetve az etikai bizottság tagjainak részéről a „méltatlan” kifejezés használata nem tekinthető indokolatlanul sértő, lealacsonyító kifejezésnek.

Mindezekből következően a felperes a parancsban, illetve az etikai határozatban személyére vonatkozó megfogalmazott vélemény, illetve minősítés miatt emberi méltósága, becsülete és ennek következtében egészsége megsértését nem kifogásolhatta.

A bíróság e körben nem hagyhatta figyelmen kívül azt a körülményt sem, hogy a felperes által kifogásolt etikai határozatot a Békés Megyei Bíróság a korábbi eljárás alkalmával kizárólag eljárási szabálysértés miatt helyezte hatályon kívül, azaz ezen határozatot érdemben nem vizsgálta. A hatályon kívül helyezést nem a határozatban foglalt tartalmi valótlanságok alapozták meg. Tényként megállapítható ugyanis, hogy az etikai eljárás alapjául szolgáló cselekményt, ahogy arra az alperes is hivatkozott, a felperes elkövette.

A fent kifejtettekre tekintettel a bíróság a felperes nem vagyoni kár megfizetésére irányuló kérelmét, mint alaptalant elutasította. A jogalap hiányára figyelemmel a bíróság az eljárás során tanúként meghallgatott H.J. vallomását, illetve V.E. klinikai pszichológus által kiállított igazolást a bizonyítékok köréből kirekesztette.

A bíróság a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján – figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a. pontjára – rendelkezett. Tekintettel arra, hogy a felperes részben lett pernyertes, ezért a pernyertesség arányának figyelembe vételével kötelezte a bíróság az alperest 30.000,- forint munkadíj megfizetésére, amely tartalmazza az általános forgalmi adó összegét is, továbbá a tárgyaláson való megjelenés kapcsán felmerült 16.000,- forint költség megtérítésére.

G y u l a, 2004. október hó 7.

Herendiné dr. Ádám Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Tóth Albertné s.k.
ülnök

Hodut László s.k.
ülnök

Ezen ítélet – a Gyulai Munkaügyi Bíróság 1.M.234/2004/11. számú végzése szerint – 2004. november hó 12. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.